

Boda Vivien Lilla – Horváth Gergely

Az első év tapasztalatai a „Tanítsunk Magyarorszáért!” programban – Bevezetés a mentori munka alapjaiba

Bevezetés

A „Tanítsunk Magyarorszáért” mentorprogram (a következőkben: TM) 2018-ban indult, amelyhez 2019-ben elsők között csatlakozott a Pécsi Tudományegyetem (PTE). A 2018/2019-es tavaszi félévben kezdhették meg a mentorjelöltek az elméleti felkészülést. A gyakorlati mentorálás a következő tanév őszi félévében kezdődött el, amelynek keretében a részt vevő mentorok kistérségi általános iskolás diákok mellé szegődtek, hogy segítsék őket a motivációjuk növelésében, a továbbtanulásban, abban, hogy minél több helyre eljussanak.

Az írás arra vállalkozik, hogy a program bevezetőjében megjelölt két gondolatot „az egymásról való gondoskodást” és a „közösséghez tartozás” élményét fejtsse ki (1). Az összegzés a program dokumentálásához és a kísérő kurzusok teljesítéséhez készített dokumentumok segítségével készült. A cikk fókusza egyrészt az, hogy betekintést nyújtson a programban való részvételhez köthető egyéni motivációkba és élményekbe, másrészt, hogy feltárja a mentorálás mint méltányosságot elősegítő tevékenység inklúzióhoz köthető aspektusait, amelyek rávilágítanak a befogadás és az inkluzív pedagógia előnyeinek a dimenzióira.

Az elemzésben gyakorló mentorokként a beszámolóinkat mutatjuk be az újbóli értelmezés és kontextualizálás szándékával. Az értelmezési keretet a mentoráláshoz köthető szakirodalmak feltárása támogatja, amelyek mélyebb betekintést nyújtanak a mentori tevékenységekbe és a programba. Az esettanulmányban bemutatott mikrotörténetek pedig segítik a program népszerűsítését azzal, hogy átláthatóbbá teszik a TM mentori munkáját.

A mentorálás fogalmi hálója

A programban való részvétel első lépéseként a kurzusokra jelentkező mentorjelölt hallgatók felkészítő tréningen vesznek részt, ahol megszerzik azokat az alapvető készségeket, amelyeket a gyakorlatban kamatoztatni tudnak (főbb kulcspontok a PTE-n: kommunikációs tréning, érzelmiintelligencia-fejlesztés, csapatépítés, érzékenyítő gyakorlatok, nevelésszociológia, romológia, iskolalátogatás). A felkészítő kurzus alkalmával az oktatók mindent megtesznek azért, hogy a leendő mentorhallgatók maximálisan felkészüljenek a rájuk váró feladatra. A kurzus során a romológia és a nevelésszociológia alapjain túl számos helyzetasszociációs és érzékenyítő feladatban vesznek részt a mentorjelöltek; belehelyezkedhetnek különböző nehézségekkel élő személyek életébe. Így egy előzetes, összetett képet kaphatnak mindarról, amit az iskolákba kiérkezve személyesen tapasztalnak meg. A gyakorlati mentorálás alatt a mentorok és az oktatók között fennmarad a kommunikáció: a hallgatók a kísérőszemináriumok során végig szupervízióban részesülnek, közösen megvitatják az oktatókkal a gyakorlat során felmerülő kérdéseket és problémákat. Így a programban megvalósulnak a szakirodalomban hangsúlyozott mentorálási aspektusok – tréning, támogatás és gyakorlat (Lakind et al. 2014: 707–708).

Fejes József Balázs (2012), C. L. Sipe (2005) írását alapul véve megállapítja, hogy a nemzetközi szakirodalom két különböző mentorálási típust különít el a mentorálás terének tükrében: a közösségi és a helyhez kötött mentorálást (Fejes 2012: 80–81). A TM-programban mindkét típus megjelenik. Az iskolai kapcsolattartás során megvalósul a helyhez kötött mentorálás, valamint az azon kívüli cselekvési terek is megjelennek. Ezek a külső helyszínek azok – gyárlátogatás, nyílt nap, szabadidős programok –, amelyek a közösségi mentorálás típusába sorolják a programot; a tevékenységek alapja

ebben az esetben a mentorok és a mentoráltak közössége. A mentori munka fókuszja éppen ezért két pilléren áll: egyrésztől iskolai tanulmányokhoz köthető támogatás valósul meg, másrészt nagy hangsúly helyeződik arra, hogy minél több közös élmény alakuljon ki.

A mentorálás és a mentori munka során létrejöhet a diverzitást (a sokszínűséget) értéként kezelő inkluzív környezet. A diverzitás megnyilvánul egyrésztől a mentorcsoportok összeállításának a heterogenitásában: bármely egyetemi karon és szakon tanuló hallgatóból válhat mentor. A mentorok és mentoráltjaik körében is fontos szerepet tölt be a különbözőségek elfogadása. Az inklúzió megvalósulása a sokszínűség elfogadásához köthető (Varga 2015a: 244), amely az inkluzív pedagógia alkalmazásán keresztül kap helyet a mentorálási gyakorlat során (Varga 2015b).

A mentoráltak különbözősége megmutatkozik a gyerekek attitűdjében, preferenciáiban és életcéljaiban is. A mentor egyik feladata, hogy ebben a diverz környezetben olyan szolgáltatást nyújtson az összes bevont mentorált számára, amely egyéni szinten a leginkább jövedelmező: befogadja, megértse, és megfelelően reagáljon az ezekből származó elvárásokra. A mentor elfogadásra és megértésre irányuló attitűdjének tartalmaznia kell a kölcsönös befogadás alapjait, ezek a képességek a professzionalizmushoz köthetők, illetve olyan egyéni képességeket tartalmaznak, mint az empátia, a türelmesség, a megbízhatóság, a tisztelet és a humor (Lakind et al. 2014: 714; Raposa et al. 2016: 324–325). A megfelelő mentori attitűdök hatására növekedhet a mentorált diákok empátiája is, a pozitív minta követésének eredményeképpen, és ez mérhető a mentoráltak személyiségének – a lelkiismeretességben, a megbízhatóságban és a nyitottságban való – fejlődésében (Dixon 2013: 7). Az érzelmi intelligencia fejlesztése a mentori munkában felfogásunk szerint kiemelt helyet kap; hozzájárul az önbecsülés, a motiváció és az énszabályozás képességeinek a fejlődéséhez (Goleman 1995).

A mentorok egyetemistaként jó példával szolgálnak a kisiskolások számára, hiszen az egyetemi oktatásban való részvételükkel a tanulást mint értéket mutatják be nekik. A program hatásos lehet azért, mert életkorban nincsen nagy eltérés a mentorok és a mentoráltjaik között. A kortárssegítés hozzájárulhat ahhoz, hogy a mentoráltak tanuljanak a náluk idősebb és tapasztaltabb mentoraik élményeiből és akár hibáiból is.

Csatlakozás a programhoz – a szerzők motivációi

A programhoz való csatlakozás előtt megfogalmazódott a kérdés, hogy „Mi az, amit ez a program hozzá tud tenni a képzésünkhöz, és mi az, amit mi hozzá tudnánk tenni?” Tanár szakos hallgatóként remek lehetőséget láttunk abban, hogy a tanítási gyakorlatot megelőzően olyan tudásra tegyünk szert, amelyre más esetben talán nem lenne lehetőségünk. Tehát a programhoz való csatlakozás egyik célja az volt, hogy tapasztalatot szerezzünk a gyerekekkel való foglalkozásban, és szélesítsük saját szakmai perspektívánkat is. A program mindemellett lehetőséget biztosít arra, hogy a nem tanárszakos hallgatók is élményalapú, gyakorlati tudást szerezzenek a kommunikációban. Fontosnak tartjuk a program irányelveit, így a kisdíjakok fejlesztése, nézőpontjainak szélesítése kiemelt helyet kapott a programba való csatlakozáskor és az ez iránt való elköteleződésben is. A mentorálás nagy előnye, hogy tehetséges és sokszínű tanulói csoportokat lehet megismerni, akiket ezzel a munkával segíteni lehet.

Kiemelt események a szerzők eddigi élményeiből – TM-beszámoló

A hospitálási tapasztalatok alapján az a kép alakult ki, hogy a Magyarmecskői Általános Iskolában tanuló „[...]” gyerekek elsősorban szerencsések lehetnek azért, hogy egy olyan vezetőség és tanári kar felügyelete és oktatása alatt állnak, amely szívét-lelkét beleadja a tanításba, nevelésbe, maximális teljesítményt és a lehetőségekhez mért legjobb környezetet biztosítva” (TM felkészítő kurzus,

hospitálási napló, 2019. május 13.). Ezek alapján egyértelmű volt az iskolaválasztás, mivel mi is ki szeretnénk volna venni a részünket a gyerekek fejlesztéséből. A gyerekekkel együtt töltött időre folyamatos reflexió történt, egyrészt a kurzuszáró dokumentumokban félévente, másrészt a TM-rendszerébe feltöltött beszámolók során heti rendszerességgel. Az alábbiakban következzen néhány példa a mentorálás különböző tevékenységeiből az önreflexiók és a TM-rendszerbe feltöltött beszámolók segítségével.

A mentori munka megalapozása – ismerkedés a gyerekekkel és a családokkal

A gyerekekkel való munka fontos pontja, hogy a mentorok csoportjai hogyan tudják megalapozni a közös munkát az első találkozások alkalmával. A tavaszi hospitálás után az első hivatalos találkozás az osztállyal a 2018/19-es tanév végén, a júniusi TM-tábor alkalmával valósult meg. Itt nemcsak a gyerekekkel, de az osztályfőnökkel is sikerült megismerkedni. A hospitáláskor már kialakult a szimpátia az iskola és a gyerekek iránt, amelyet a tábor csak megerősített. A diákok a nyári meleg ellenére is lelkesedéssel fogadták, igyekeztek minél jobban megismerni a mentorokat. A közös sportos játékok során pedig már egy nagy csapatként lehetett együtt szórakozni.

Az előzetes találkozásokon kívül hangsúlyos volt a szervezésnél, hogy a mentoráltakal töltött első hivatalos iskolai nap is pozitív élményeket tartogasson. A csoportalakítás és a csapatépítés során fontos volt, hogy a leendő mentoráltak ne csak egy-egy mentorral, hanem az intézmény összes mentorával megismerkedjenek. Mikrocsoportokba ültettük a gyerekeket, és ezeket a társaságokat jártuk körbe, hogy mindenkivel megismerkedhessünk.

A csoportalakítás az első alkalommal sikeresen lezajlott. November 8-án a mentorokkal egy élményalapú, különböző ismerkedős játékokból álló programtervvel érkezünk az iskolába, ahol egy teljes nap állt rendelkezésünkre. A feladatok után a mentoráltakat arra kértük, hogy írják le, ki az a mentor, akivel a legszívesebben dolgoznának együtt. A mikrocsoportok döntési homogenitása miatt az a döntés született, hogy ezeket a csoportokat nem bontjuk meg, ezért mindegyik mentorált a hozzá leginkább közelálló osztálytársával került egy mentorált csoportba. Ezek alapján hamar létrejöttek a csoportok, így a következő alkalommal már kiscsoportos foglalkozások keretében mindenki a saját mikrocsoportjában tudott dolgozni.

„[...] Az egész napot kint töltöttük az intézményben, ahol segítségünkre voltak azzal, hogy nekünk adták az egész napot. Így jobban megismerkedhettünk a gyerekekkel és elkészítettük a nap végére a csoportbeosztást. [...] A nap végére a gyerekek kívánsága és az általunk kijelölt szempontok szerint kialakítottuk a mentorcsoportokat. A nap végén ezekben a kiscsoportokban ismerkedtünk meg még jobban mentoráltjainkkal. [...] Jól esett, hogy ennyire felhőtlenül játszottak és örömmel fogadtak minket” (TM heti dokumentáció, 2019. november 8.).

A fenti idézet az első nap eseményeit mutatja be. A csapatépítés folyamata főképpen a mentor-mentorált viszonyban kezdődött meg, ennek során a befogadó környezet megteremtése volt a cél. A mentorok igyekeztek, hogy feltétlen elfogadással forduljanak a mentoráltjaik felé.

„[...] a héttel nagyon elégedett voltam, mert jól együtt tudunk működni egymással, az különösen jól esett, hogy a gyerekek érdeklődtek irántam, illetve azok iránt a dolgok iránt, amik engem foglalkoztatnak. Ez számomra azt mutatta meg, hogy valóban szívesen veszik, hogy velük foglalkozok, nyitottak voltak minden iránt” (TM heti dokumentáció, 2019. november 15.).

A befogadás nem csupán az egyik oldalról történt meg, hanem a megfelelő attitűddel megvalósult az is, hogy a gyerekek is nyitottan forduljanak a mentorok felé. Már a mentorálás első heteiben sok kérdést érkezett a mentoráltaktól. A gyerekek nagy érdeklődést mutattak mentoraik élete, gyerekkora, kamaszkora és a tanulmányaik iránt, ezért az írás egyik szerzője az egyik iskolai napra régebbi

képeket vitt a gyerekeknek. A november 15-én írt bejegyzés ehhez az alkalomhoz köthető, a nyitottságot és azt, hogy megmutattuk emberi mivoltunkat a gyerekeknek, a kölcsönös befogadás alappilléreként lehet értelmezni.

A partneri viszony kialakítása nemcsak a diákok számára kulcsfontosságú, hanem a mentoráltak szüleivel is fontos volt minél előbb megismerkedni. A mentori munka egyik első feladata a családlátogatás. A mentoráltak szüleivel, gondviselőivel való megismerkedés elengedhetetlen, hiszen a diákok elsődleges élettere a család. Ezeken az alkalmakon kötetlen hangulatú beszélgetést kezdeményezünk a családdal. A mentorok részéről leginkább két, de esetenként három fő is részt vett a legelső találkozón, hogy az esetlegesen felmerülő kérdéseket minél könnyebben meg lehessen válaszolni. A szülőkkel, gondviselőkkel való jó kapcsolat fenntartása elengedhetetlen, hiszen számos alkalommal (továbbtanulás, iskolai gondok) a velük való egyeztetés elkerülhetetlen.

A kis közösségekben, ahol mindenki ismer mindenkit, sok esetben a mentorált tanárai már a szülőket is tanították, nagy befolyással bír, hogy kit hogyan ítélnék meg. Ahhoz, hogy mentorként a lehető legjobban lehessen a gyerekeket segíteni, az kell, hogy a család és az iskola is bizalommal, pozitív attitűddel viszonyuljon a mentori tevékenységhez.

„[...] a héten az iskolai tevékenységünk mellett mentortársaimmal úgy döntöttünk, hogy mielőtt kirándulásra vinnénk a gyerekeket, mindenképpen szeretnénk a szüleikkel találkozni. Ezen a héten az iskola után szerdán, pénteken és szombaton is családlátogatást tartottunk. A mentoráltjaim szüleivel egyrészt a gilvánfai tanodába, másrészt pedig a gyerekek otthonába látogattunk el, hogy megismerhessük a szüleiket. A családlátogatás tapasztalatai nagyon pozitívak voltak, a szülők részéről érdeklődést tapasztaltunk, úgy láttam, hogy jól esett nekik, hogy személyesen is találkozhattak velünk. A találkozó azért is volt hasznos, mert így ki tudtuk a szülőkkel cserélni elérhetőségeinket, hogy bármilyen felmerülő probléma vagy a kirándulások esetén tudjuk értesíteni egymást” (TM heti dokumentáció, 2019. december 5–6.).

„A szülőkkel való kapcsolattartás és pozitív kommunikáció nagy segítségemre volt az eddigi munkám során. A szülők támogattak a kirándulások szervezése során és a távmentorálási időszakban némelyikükkel szintén tartottam a kapcsolatot. Különösen nagy eredménynek tartottam, amikor egyik mentoráltam édesanyja hívott fel és megköszönte segítségemet, sokat jelentett, hogy a szülők is látják az értelmét annak, amit csinálok” (Kurzuszáró reflexiós levél, 2020. június).

A szülőkkel és más civil résztvevőkkel való jó kapcsolat kiépítése sokat könnyít azon, hogy a kívülállóként érkező mentorokat befogadja a közösség. A szülők partneri hozzáállásukkal és megtisztelő segítőkészségükkel az eddigi gyakorlat során könnyítették a munkát.

A kialakult járványügyi helyzetben is fontosnak bizonyult, hogy ezek a kapcsolatok – a szülőkkel és a pedagógusokkal – ne szakadjanak meg. A szülők a távoktatás alkalmával sokkal jobban nyitottak a mentorok felé, hiszen az online térben még inkább szükség volt a mentoráltak támogatására. A tanári kar biztosította jelenlétünket az online „osztályteremben”, így célirányosan, velük összhangban lehetett reagálni a felmerülő problémákra.

A mentorálási folyamat résztvevői tehát megalapozták a sikeres eljárást a diákok érdekében, támogatásuk hozzájárult a mentori munka sikerességéhez. A pozitív attitűd nélkül nem vagy nehezen valósulhattak volna meg a következőkben bemutatott tevékenységek.

Mentori munka az iskolai mindennapok során

1. kép

A mentorok visszatérése az iskolába, maszkban és lelkesen

A mentorok munkája két pilléren nyugszik: a nem helyhez kötött (közösségi) és a helyhez kötött (a TM esetében iskolai) mentoráláson. Az iskola kereteiben végzett munka egyrészt az iskolai tananyaghoz kötődik, előfordult már, hogy tantárgyi segítséget kért valamelyik mentorált. A feladatunk az, hogy ha problémák merülnének fel az iskolai teljesítménnyel kapcsolatban, amelyet az egyik mentorált jelez, akkor segítsük őt ebben. Az iskolai mentorálás legfontosabb eleme nem a korrepetálás, sokkal inkább az, hogy a mentorok részt vegyenek a gyerekek mindennapjaiban. Sokat jelent nekik az, hogy beszámolhatnak az iskolai teljesítményükről, hogy megdicsérik őket, vagy ha a mentorok megnézik őket egy fellépésen vagy iskolai próbán:

„[...] A tanulószobákról a mentoráltjaimat kiscsoportban vittem el, hogy átnézzük a héten feladott feladatokat, illetve megnéztem, hogy miből van szükség segítségre. A gyerekek a héten írtak néhány témazáró dolgozatot, volt olyan mentoráltam, akinek nagyon jól sikerült és örömmel számolt be róla, de sajnos volt olyan is, akinek nehézségei voltak. [...] egyik mentoráltam, „A.” trombita próbáját látogattam meg, örültem neki, hogy elhívott és azt láttam rajta, hogy nagyon boldog, hogy megnéztem” (TM heti dokumentáció, 2020. február 21.).

Nemcsak korrepetálási feladatokat látunk el az iskolai foglalkozások során, hanem sok esetben különböző prevenciós foglalkozások keretében igyekszünk felkészíteni a mentoráltakat a kisközösségen kívüli élet nehézségeire. A baleset- és bűnmegelőzés mellett nagy hangsúly esik az internet helyes használatának a bemutatására is. Fontosak ezek az alkalmak, mert az itt szerzett tudás birtokában az interneten és az életben is nagyobb biztonságban tudhatják a szülők és a mentorok a gyermekeket.

„A heti mentorálás során a helyes internet használatról és az internet veszélyeiről beszélgettem a mentoráltjaimmal. Az interneten talált kisfilm megnézése után mindenki elmondhatta, hogy mire használja az internetet, illetve megmutattam nekik, hogy a közösségi oldalakon található

profiljaikat hogyan tudják priváttá tenni. A lányok nagyon érdeklődtek a téma iránt, és elmondásuk alapján sok új információt sikerült átadnom nekik a témával kapcsolatban” (TM heti dokumentáció, 2020. március 4.).

Sok esetben az előre eltervezett foglalkozásokat teljesen átkeretezi a mentoráltak hangulata, aznapi tevékenysége. Ezekben az alkalmakon az érzelmi intelligencia fejlesztésének és az inkluzív pedagógia alkalmazásának céljait az élménypedagógia módszereivel igyekszünk megvalósítani. Ennek egyik kiváló eszköze az írásterápia, amely rövid idő alatt segít a mentoráltaknak megszabadulni az őket nyomasztó problémáktól.

„A szerdai alkalmon az iskolában került sor a mentorálásra. A házi feladatok elkészítése után írásterápia foglalkozást tartottam a mentoráltjaimnak. A foglalkozás lényege, hogy a mentoráltak egy papírlapra leírhattak mindent, ami nem tetszik nekik, bosszantja őket vagy bántja őket. Miután leírták egyenként választhattak, hogy felolvassák akár a csoport előtt, akár négy szemközt és megbeszéljük, vagy össze tépik a papírt és jelképesen a problémákat is. Mindenki az összetépést választotta. A feladat után sokat javult a hangulatuk, aktívabban vettek részt a délután hátralevő felében az órákon” (TM heti dokumentáció, 2020. február 19.).

A fenti példák azt mutatják, hogy mentorként mennyire sokszínű feladatokban lehet részt vállalni, ezekben a mentoráltak aktív részvétele a jellemző. Az iskolai tevékenységek alkalmával lehetőség van arra, hogy pozitív élményekhez jussanak a diákok, akár a tantárgyakhoz köthető, de különösképp az azokon kívüli tevékenységekkel kapcsolatban. Az iskolai tér mint térhez kötött mentorálás azonban csak a program egyik pillére, ezért mentorként hangsúlyt kapnak az iskola falain túlmutató programok is.

Külsős programok szervezése

2. kép

Iskolán kívüli program a Pécsi Állatkertben

A kirándulások szervezésénél fontos szempont, hogy a mentoráltak tartalmas élményeket szerezzenek. A szervezési feladatok első lépése az iskolával való egyeztetés, ha a program iskolaidőre esik. A gyerekek számára is lehetőséget kell biztosítani arra, hogy bekapcsolódjanak az események szervezésébe:

„A szerdai napon egyik mentortársammal, mentorcsoportjainkkal kezdtük el közösen megszervezni a decemberre tervezett első közös kirándulásunkat. A délután folyamán a gyerekekkel ötleteltünk, hogy mi lenne az, amit szívesen csinálnának Pécsen. Így készült el a kirándulás tervezete, illetve annak logisztikai kérdéseit próbáltuk közösen megfejteni, hiszen nehézségekbe ütköztünk, mivel a mentoráltjaink nem egy településen, hanem elszórva laknak. A szerdai nap ebből a szempontból nagyon hasznos volt és jó volt látni, hogy élvezték a gyerekek, hogy ők is beleszólást kapnak a program szervezésébe” (TM heti dokumentáció, 2019. november 30.).

Az érzelmi intelligencia fejlesztésének fontos pontja, hogy mentorként választási lehetőséget adjunk a mentoráltaknak, így ők is felelős résztvevőivé váljanak a programok szervezésének. A beleszólási lehetőség hozzájárulhat önbizalmuk és elköteleződésük növekedéséhez, illetve a partneri viszony és a csapatszellem további gyarapodásához. A programok célja az, hogy a gyerekek eljussanak a falvak határain túl lévő helyekre, hogy olyan kulturális és szabadidős tevékenységeken vehessenek részt, amelyre más esetben lehet, hogy nem lenne lehetőségük.

„[...] az osztállyal Pécsre látogattunk, ahol együtt töltöttük a napot. A közös program első eseménye a pécsi planetárium meglátogatása volt, ahol egy órás vezetést kaptunk. A vezetést a gyerekek nagyon élvezték, sokat kérdeztek az előadónktól. [...] A mentoráltjaimmal először városnézést tartottunk, bejártuk a Zsolnay negyedet, utána a Király utcán keresztül a Széchenyi térre sétáltunk, majd a Székesegyházat néztük meg. A sétálás szuper hangulatban telt, nagyon élvezték és örültem neki, hogy pécsiként sokat tudtam nekik mesélni a városról és az élményeimről. [...] Szerintem nagyon jó napot zártunk közösen és a gyerekek is és én is nagyon jól éreztem magamat” (TM heti dokumentáció, 2019. december 13.).

A külsős programok a csoportdinamika és a személyesség növelésére is alkalmasak. A programokat számos felállásban szerveztük már meg: egész osztályos, kiscsoportos és egyéni részvétellel is. Mindegyiknek megvan a maga előnye és szépsége, hiszen amíg a csoportos foglalkozások inkább az osztály elköteleződését növelik egymás és a program iránt, a kétfős mentor-mentorált programok a személyesség elmélyülését eredményezik.

Összegzés

Az írás bemutatta a programban való részvétel kezdeti élményeit és a mentori munka legalapvetőbb feladatait. A „Tanítsunk Magyarorszáért!” program kiváló lehetőség mindenkinek, akit érdekel a kortárs segítség, és szeretné kipróbálni magát új szerepkörben. Ismertettük a program indulásának kezdeti élményeit, így a csoportalakítást, a családlátogatást, illetve a mentori munka legalapvetőbb feladatait a programok lebonyolításával kapcsolatban. Mentor bárkiből válhat, aki elköteleződött annak irányelvei iránt, és kellő lelkesedéssel áll a kihívásokhoz. Remélhetőleg minél több egyetemi hallgató – az ország bármely egyeteméről – rátalál a programra, és megtapasztalhatja a fiatalokkal való munka örömét és a velük töltött idő értékességét.

Irodalom

Dixon, Raymond 2013. *Handbook for Manufacturing Mentors and PTE Mentees*. Lewis-Clark State College Workforce Training.

Fejes József Balázs 2012. A mentorálás hatása a tanulási motivációra és a szövegértésre hátrányos helyzetű tanulók körében. *Iskolakultúra* 7: 80–96.

Goleman, Daniel 1995. *Érzelmi intelligencia*. Háttér Kiadó. Budapest.

Lakind, Davielle – Eddy, J. Mark – Zell, Adrienne 2014. Mentoring Youth at High Risk: The Perspectives of Professional Mentors. *Child Youth Care Forum* 43: 705–727.

Raposa, Elizabeth B – Rhodes, Jean E. – Herrera, Carla 2016. The Impact of Youth Risk on Mentoring Relationship Quality: The Mentor Characteristics Matter? *American Journal of Community Psychology* 57: 320–329.

Varga Aranka 2015a. Esélyegyenlőség és inklúzió az iskolában. In: Varga Aranka (szerk.) *A nevelésszociológia alapjai*. Pécsi Tudományegyetem Bölcsészettudományi Kar Neveléstudományi Intézet Romológia és Nevelésszociológia Tanszék. Wliskoeki Henrik Szakkollégium. Pécs. 241–272.

Varga Aranka 2015b. *Az inklúzió szemlélete és gyakorlata*. Pécsi Tudományegyetem Bölcsészettudományi Kar Neveléstudományi Intézet Romológia és Nevelésszociológia Tanszék. Wliskoeki Henrik Szakkollégium. Pécs.

(1) Tanítsunk Magyarországer! program. <https://tmo.gov.hu/hu/article/cikk-1> (2020. november 19.)

Boda, Vivien Lilla – Horváth, Gergely: Conclusions of the first year of the "Let's Teach for Hungary!" program – An introduction to our mentoring work

Az írás szerzői

Boda Vivien Lilla

egyetemi hallgató
Pécsi Tudományegyetem
Bölcsészet- és Társadalomtudományi Kar, Pécs

vivienboda[kukac]gmail.com

Horváth Gergely

egyetemi hallgató
Pécsi Tudományegyetem
Bölcsészet- és Társadalomtudományi Kar, Pécs

horvath.gergely[kukac]pte.hu